

A  i k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

Rıza Tevfik Bölükbaşı ♦ Tayyib Atmaca ♦ Mehmet Avşar ♦ Mehmet Durmaz
H. Mustafa Tuncer ♦ Talip Kazgı ♦ Mevlüt Yavuz ♦ Halit Yıldırım
Sadık Yalsızuçanlar ♦ Erdal Noyan ♦ Yaşar Özden ♦ Sabahattin Karadaş
Abbas Garaboğa ♦ Mülayim Sertoğlu ♦ Mehmet Pektaş ♦ Osman Gazi Turaç

13 sayı 21 Mart 2019

HAKTAN YANA MI?

◆ Mehmet Avşar

Şu rüşvet zengini, malum kumarbaz,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?
Şu devlet düşmanı, devrimci yobaz,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

Soymakta ehildir, meşhurdur ünü,
Serveti çoğalır, artar gün günü.
Şu, işi karanlık fırsat düşkünü,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

Şu, günde kırk defa söyler yalanı,
Bu âleme yeter, arta kalanı,
Hele şu kuyruksuz kepir yılanı,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

Şu, örümcek gibi kurmuş tuzağı,
Aklı, fikri bütün belden aşığı.
Azat kabul etmez, şeytan uşağı
Kanundan, hukuktan haktan yana mı?

Şu, kahraman gibi övülen hırsız,
Şu, merkep misali dövülen hırsız,
Şu, yedi diyardan kovulan hırsız,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

Şu, pusuda bekler uygun bir zaman,
Fırsatı bir bulsa, hiç vermez aman,
Şu ahlak düşkünü, şu dine düşman.
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

Bela yığın yığın, dert yumak yumak,
İblis hak dağıtır sen şu işe bak.
Şu, fikir yobazı, şu sarhoş bunak,
Kanundan, hukuktan, haktan yana mı?

BİZE BİR DÜNYA

◆ Mehmet Durmaz

Sahi yok değil mi?
İki dünyadan başka / bir dünya
Soruyorum: Şey... Yani gerçekten
Yok öyle mi?
Ama bir teklifim var:
Seni beni toplasak
Hani biz olsak
Biz
Kuramaz mıyız
Üçüncü bir dünya
İzin vermezler mi
üçüncü dünya savaşını isteyenler?
Mesela
Bir bebek – ha ha hani rızkıyla
gelirmiş misafir ya-
ağlasa doğarken
Eşlik etse bize... ağlasa... ağlasa
Yükselse suları insanın
Miyavlasa bir kedi
Kelebeğin kanadının titreşimi
bastırsa telefonun titreşimlerini
Ya da telefonsuz konuşsak
Yaşasak
Hormonsuz , gübresiz çiçeklerde
vızıldayan arılarla
Yaşasak poşetsiz...
Heybemizde yalnızca elmanın pişmanlığı
Yaşasak
Tahta atlı, tahta kılıçlı
Uçurtmalı, masallı

Olmaz mı/ olmaz mı?

Peki öyleyse
Çirkin ördek yavrusunun
Güzelliğinin aynasında
Tarayalım kalbimizi

Bak bu son teklifim:
Mademki mor menekşelerle akrabadır
Karıncalar, pınarlar ve çınarlar
öyleyse
bozmayalım ütüsünü mevsimlerin
Çağır çağır eski zamanları
Ütüsüz giyinelim pantolonları
Özledim özledim yabancı böğürtlenleri

NINENİN SEVDASI

◆ Hacı Musa Tuncer (Keremi)

Elinde bastonu başında fesi,
Susada bir nine rastgeldi bana,
Selâm verdim aldı, kısılmış sesi,
“Abavv guzuum” dedi, söylendi bana.

Bastonu karnına çekdi yaslandı,
Baş aşağı süzdü gözü yaşlandı,
Bir “ahh!!!” çektii yaşlılıktan sızlandı,
“Dizde sızım” dedi, söylendi bana.

Dedi: “Yavrım sen kimlerden olursun?”
Ben de dedim: “Bak bakıyım bulursun.”
Dedi: “Zahar bir Allah’ın gulusun.”
“Görmez gözüm.” dedi, söylendi bana.

Belli ki hal hatır hoşuna gitti,
Yürüdü üç adım ileri gitti,
Sonra geri baktı, dermanı bitti,
“Yorgun dizim” dedi, söylendi bana.

Gayrı dedim: “Ben falanın oğluyum.”
“Örf âdete, anâneye bağlıyım”
“Sizin köyün yukarıdan, dağlıyım”
“Yandı özüüm” dedi, söylendi bana.

Bastonla şakadan yaptı zorunu,
“Vay sakalı boglu, ağa torunu”
Ben haz aldım, siz anlayın yorumu,
“Bu da nazım.” dedi, söylendi bana.

Keskendi vargüçle yaptı zavırı,
Dedi: “Görmem mola ben o gâvırı”
Ben susunca, değıştirdi tavırı,
“Yoosa guzuum” dedi, söylendi bana.

Bir “vahh!!!” çektii bitiverdi özeği,
Islak ıslak kirpiğinin süzeği,
Anladım kalmamış yolu, gezeği,
“Dadım duzum” dedi, söylendi bana.

Kaldırdı bastonu döndü o köye,
Kudreti yetmedi çıkan öfkeye,
Anladım ki dedem imiş hikâye,
“Yogdur çözüm” dedi, söylendi bana.

Bu gerçek sevgiyi aldım kaleme,
Dedem göçmüş idi öbür âleme,
Dedi: “Yavrım heç kimseye söyleme.”
“Gönül sazım” dedi, söylendi bana.

Karşılıksız sevda gelmiş nazara,
Kem göze uğramış gitmiş mezara,
Karşılaştık yol üstünde kazâra,
“Yürek sızım” dedi, söylendi bana.

Bastona yaslandı büktü belini,
Ak göğsünde saklıyormuş gülünü,
Eğildim, nazikçe öptüm elini,
“Savul guzuum” dedi, söylendi bana.

Dedi: “Selâm eyle görürsen eğer”
“Öldü” desem ağlar, boynunu eğer,
Eskiden sevgiler böyleymiş meğer,
“Bir tek sözüm” dedi, söylendi bana.

Ayrıldı usulca baston elinde,
Kuşağı bağlıydı bükük belinde,
Keremî’den sohbet sazın telinde,
“Bahar, yazım” dedi, söylendi bana.

TIRŞIK DESTANI

◆ Talip Kazgı

Kış ayları gelip pancar çıkınca
Gavurdağlıların yüzleri güler
Pazarda pancara şöyle bakınca
Neşvelenir içi gözleri güler

Kurbanlık koç gibi dizip tahtaya
Bismillah diyerek bıçak vurulur
İncecik kıyılır düşer sofraya
Tirşiğe uzanan hayal kurulur

Nohudu döğmesi tuzuyla unu
Ekşi ayranı bir kenarda durur
Sıcak sular zevkle mayalar bunu
Döküp de pancarı tirşik vurulur

Akşam evlat gibi üstü örtülür
Sabah olsun diye zevkle beklenir
Heyecanla çoluk çocuk dürtülür
Keyif hali halka halka eklenir.

Mayası olunca kaynat ateşte
Tahta çomça ile durma karıştır
Yardım etsin hısım bacı enişte
Alın terin zaman ile yarıştır.

Her gün yense dünkü gibi bu nimet
Bağırsak ve mide dostudur tirşik
Talibi der Hak'tan ne güzel himmet
Çoluk çocuk ede dostudur tirşik.

HASAN EMMİ

◆ Mevlüt Yavuz

Önümüzdeki ay yine seçim var
Haberim yok deme, duy Hasan Emmi
Görüşemedik bak, dört sene kadar
İçeriz yine bir çay Hasan Emmi

Hazırlıklı olun yine o sıra
Mesarif edince gitmesin zora
Atmışbeşlik maaşından kenara
Üç beş kuruş olsun koy Hasan Emmi

Biz ne yapıyorsak hep sizin için
Siz de bu hizmete bir değer biçin
Vardır yine senin bir total keçin
Bu senede ona kıy Hasan Emmi

Gece gündüz size çalışırız hep
Tencere kaynasın, dolsun diye tüp
Önümüzde eğil, elimizden öp
Hem sev bizi hem de say Hasan Emmi

Hizmet aşkı öldürüyor bizleri
Beynim çatlar, düşünmekten sizleri
Çekilmiyor vatandaşın nazları
Verecekleri bir oy Hasan Emmi

Bu seçimi de bir kazanak hele
Son bulur milletin çektiği çile
Gayret et, bu fakir yine seçile
Sana da verecem pay Hasan Emmi

MAHALLENİN DİZİSİ

◆ Halit Yıldırım

Mahallenin ablası Hayriye Hanım o gün tüm komşuları başına toplayıp çay partisi veriyordu. Çay partisi bahaneydi aslında. Zira akşam seyrettiği dizi filmde Khushi Kumari Gupta ile Arnav Sing Raizada'nın son durumları hakkında kritik yapmak asıl amaçtı.

Çaylar demlenmiş, Bakkal Murtaza'dan getirtilen çekirdekler servis edilmişti. Bu arada bizim Afacan Hayri de Erman Toroğlu'nun "Oynat bakalım Uğur" repliğine nazire, nöbetçi kameraman olarak babaannesinin yanında hazır kıta bekliyordu. O da televizyonu internete bağlayıp babaannesinin komutuyla diziyi tekrar seyrettiriyor, bazı yerleri geri sardırıyor, tekrar izletiyor, bazı bölümleri atlatıyordu.

Hayriye Hanım'ın bu sayede bayağı taraftarı vardı. Ama rakibi de... Rakibi ise Zilli Raziye iki arka sokakta oturur, o da tıpkı Hayriye Hanım gibi başına kendine göre kadınları toplar, çekirdek çitleyerek hastası olduğu Çocuklar Duymasın isimli diziyi izler ve yorum yapardı. Eh Hayriye torununu alıp kameramanlık yaptırır da o yaptırılmaz mı? O da kızı Sibel ile aynı işi halletmişti. Bir de kocasına 150 ekran kocaman bir HD TV aldırmişti. Kendinden uydulu, internet bağlantılı. Şimdilik bir adım öndeydi Hayriye'den ama Hayriye taraftar olarak birkaç kadın daha fazlaydı ondan.

Ha az kaldı unutuluyordum. Hayriye Hanım daha çok kaynanalara hitap ediyorken o da gelinleri çekmişti safına. E ne de olsa gençti bir kere. Çocuklar Duymasın'ın Meltem'ine özenir, saçlarını onun gibi düzleştirir, sarıya boyatır, evin içinde topuklu terlikle gezerdi. Ha maharetliydi aynı zamanda. Sırf kadınları kendine çekmek için şehirde bir kuaförün yanında bedava çalışıp saç, boyama, saç kesme, makyaj gibi bilimum sosyete hünerlerini bellemişti. Boyasını getiren kadınların saçlarını Meltem gibi boyar, onun kesimi gibi keserdi. Az da terzilik vardı bu arada. Hemen basmadan, pazenden daracık streç pantolonlar kesiverir iki dakikada dikiverirdi. Her ne kadar allı güllü streç pijamalarla komik olsalar da kendilerinin bu şekilde cazibe kazandıklarını zannederlerdi.

Bu çekişmenin arkasındaki erkekler ise köyün muhtarlık seçimleri nedeniyle birbiriyle çekişmeli olan Ramazan Ağa ile Üsülü Kâhya lakabıyla çağrılan Muhtar Hüseyin idi. Ramazan Ağa birkaç dönem yaptığı muhtarlığı bu defa Üsülü Kâhya'ya birkaç oy ile kaptırmıştı. Oysa her ikisi de Cin Hacı sülalesinden idi. Bir dönem önce aza iken özellikle Zilli Raziye'nin ağır tahrik ve baskısıyla aday olmaya zorlanan Hüseyin hiç de umudu olmadığı halde kendini muhtar bulvermişti.

İşin sırrı da tabii tüm evlerdeki gelinler ve gelinlik kızlar Zilli Raziye'nin akıl almaz desiseleri sonucu ikna olmuşlar ekserisinin kocalarını benzer metotlarla ikna etmeleri ile bu sonuç gerçekleşmişti.

Şu anda köyün kaderi ve idaresi görünüşte erkeklerin elinde gibi dursa da perde arkasında bu iki kadının yani Hayriye ve Raziye'nin iki dudağı arasına sıkışmıştı. Raziye'nin taraftarları azdı ama etkiliydi. Zira büyük kadınlar ve eke kaynanalar Hayriye'den yana olsalar ve hatta gelinlerine onun yanına gitmemeleri konusunda baskı yapsalar da sonuçta çoğunun kocası ölmüş dul kadınlardı. Gelinler ise kocalarını bir anda mum gibi ediveriyorlardı. İki surat asıp, başım ağrıyor, hastayım deyip sırtüstü yatağa uzanınca tüm aş, ekmek, mal, davar işleri bir anda kaynananın boynuna biniyor, akşam da herife sırtını döndü mü tamam...

Yani Şener Şen'in Şalvar Davası filmi bizzat yaşanıyordu köyde. Ama bir farkla burada diğer başrolü oynayan Hayriye acımasız, eli sopalı bir kaynanaydı ve kaynanaları da o şekilde eğitiyordu. Gelin ikide bir zırt pırt hasta mı oldu? Hemen başlıyordu,

–“Eh garıla, accik kafenizi çalıştırıverin gari. Oğlancıklarınızı evirivermeye kalkıverin. Bak nasıl yola geleyo o zillile”

–“Çekcen okleveyi, iki döncen gelinin kabelaerine, bak nasıl kakıveriyolar işe güce.” gibi.

Fakat Raziye daha fettan idi. Hayriye ne zaman karıları başına toplasa tam filmin yarısında köyün şalterlerini indirtiveriyordu bekçiye, toplantı da hemencecik dağılıveriyordu.

O gün Hayriye'nin toplantı günüydü ve tam Arnav ile Kuş'un önemli sahnelerini tekrar izlerlerken elektrikler kesilivermişti. Hayriye'nin kan beynine sıçramıştı. Hemen odanın ortasındaki sehpanın üzerine çıkıp haykırdı.

-“Karıla, bu zillinin yaptığı kırkı geçivedi gari. Suscek miyiz? Böyle iki eli koynunda oturcek miyiz?”

Evdeki kadınlar da gaza gelmişlerdi. Hep bir ağızdan haykırdılar:

-“Hayer, asla”

İşte olan o anda oldu. Ellerine kürek sapı, çalgı süpürgesi, oklava, süye, beşon, nodul ne buldularsa kapan kadınlar dayandılar Zilli Raziye'nin kapısına. Olanlardan habersiz ahırda inekleri yemleyen Raziye bu gürültü ne diye ahırdan çıkması ile kadınların saldırısına uğramıştı.

Gözlerini açtığı anda kendini hastanede bulan Raziye'nin başında iki polis, cumhuriyet savcısı, kaymakam, başhekim ve kocası Muhtar Hüseyin bekliyordu. Az sonra olayı duyan ilçenin tek internet haber gazetesi Yörehaber muhabiri Aylak Cemo flaşları birbiri ardına patlativermişti.

Polisin müdahalesi ile Cemo dışarı çıkarılmış ve Raziye'nin ilk ifadesi alınmıştı. Raziye özellikle Hayriye'den şikâyetçi idi. Zira başında sekiz on dikiş olduğu gibi bir kolu, beş kaburgası ve sağ ayak tarak kemiği kırılmıştı. Gözünün birisi de şişmiş ve morarmış, sağ kulağında üç dört ısıruk kesigi ve vücudunda çürükler vardı.

Savcı:

-“Raziye Hanım, köyün elektriklerini bekçiye kestirdiğiniz hakkında iddialar var. Kadınlar size bu yüzden saldırmışlar. Siz bunu sık sık yapıyormuşsunuz. Doğru mu?” diye sordu.

Raziye yemin billah öyle bir şey olmadı dedi ve o gün bekçi ile kocasının orman kesimi nedeniyle dağda olduklarını söyledi. Tabii yapılan tahkikat sonunda gerçek anlaşılmıştı. Gerçekten de elektrikler genel bir arıza yüzünden kesilmişti. Arıza giderilince de gelmişti.

O esnada kaymakamın şoförü içeri grip kaymakama cep telefonundan bir şeyler gösterdi. Kaymakam bir anda sapsarı kesildi ve yüksek sesle okumaya başladı.

“Yaylacık Köyünde TV Dizisi Savaşı

Yaylacık Köyünde geçtiğimiz seçimde muhtar seçilen Hüseyin Yayla'nın eşi Raziye Yayla'nın Çocuklar Duymasın dizisindeki Meltem karakterine hayranlığı pahalya mal oldu. Aynı dizide rol alan Haluk karakterine âşık olan eski muhtar Ramazan Yayla'nın eşi Hayriye Yayla, Haluk'tan kıskandığı Raziye'yi darp etti. Komalık olan Raziye'nin hayati tehlikesi devam ediyor. Olay bir anda köydeki siyasi çekişme ile özdeşleştiğinden halen köyde eski ve yeni muhtar taraftarları arasında yeni bir kavga bekleniyor. İlçe jandarma komutanlığı bölgeye asker sevkiyatı yapmak hazırlığı içinde. Köyü ikiye bölen dizinin kaymakam tarafından köyde izlenmesinin yasaklanması bekleniyor. Dizinin yapımcısı ile yaptığımız görüşme sonucu önümüzdeki günlerde dizideki Meltem Hanım rolündeki sanatçının önümüzdeki günlerde ilçemize geleceği tahmin ediliyor.”

O esnada telefon çaldı. Kaymakam bu defa kıpkırmızı oldu. Eli ayağa birbirine dolaşmış bir halde önünü ilikleyip telefonu açtı.

-“Buyurun Sayın Valim”

-“...”

-“Haberim var efendim. Hastaneye intikal ettim efendim.”

-“...”

-“Köyde gerekli tedbirler alındı efendim.”

-“...”

-“Emredersiniz efendim. Sizi ilçe merkezinde bekliyorum efendim.”

Elinden telefon düşen kaymakam “Yaktın beni Cemo!” diyerek yanındaki sandalyeye külçe gibi yığıldı. Başhekim telaşla bağardı:

-“Hemşire çabuk kaymakam beyin tansiyonunu ölç!”

SELAMI

◆ Sadık Yalsızuçanlar

İzzet Abi'yle kırk yıllık arkadaşlardı.
Bir akşam evine davet etmişti.
“İzzet sofı adamdır, onda bulunmaz.”
diyerek yanında bir büyük rakı götürmüştü
Selami.

Sofraya buyur edince rakıyı poşetten çıkardı.

İzzet Abi:

-“O ne?” dedi.

-“Rakı...”

-“İçemezsin,” dedi, “benim evim meyhaneye değil. Git kendi evinde iç!”

Selami çaresiz, “Eyvallah,” dedi, şişeyi poşete koydu.

Aradan aylar geçti. Bu kez o, İzzet Abi'yi evine davet etti.

Yemeği yediler. Çaya geçtiler. İkinci ezanı okundu. İzzet Abi,

-“Kible ne taraftı?” diye sordu.

Selami:

-“Burası cami değil, kılamazsın,” dedi; pencereden minareleri göstererek, “İşte cami, kılmak istiyorsan oraya git.”

KUYRUKSUZ TECAVÜZCÜ

◆ Erdal Noyan

İRMA, geçen yıl beni tırmalayıp onca iğne yedirten kedi.

Bağıra çağıra gelir.

Yemekle kavga ediyormuş gibi söylenerek yer, o arada başını, sırtını okşarsanız hoşuna gider. Yaklaşan kedileri hırlayarak ve bir ayağıyla yel yaparak uzaklaştırır.

Karnı doyunca teşekkür bakışı bile vermeden geldiği yöne gider.

Severim İrma'yı.

Geçenlerde geldiği yöne giderken çığlıkclarını duydum, o yana koştum.

Kuyruğu kopuk olduğu için acıdığım cüseli bir kedi var; bir kamyonun altında kısırmış, tecavüz etmek üzereydi.

Neyse, vaktinde yetiştim, tüm gücüyle çırpınan, canhıraş sesler çıkaran İrmacık gözü ve yüzü yaralı kurtulabildi.

Erkek kedilerin evrenlerinde, zorla güzellik olmaz anlayışı geçersiz anlaşılır.

Martla bir ilgisi yok, yıl boyu tecavüzçüler.

Bir damın köşesinde, bir ağacın tepesinde ortalığı ayağa kaldırarak yardım isteyen çok dişi kediye rastladım.

Erkek kedilere öfkeliyim; onlar rahatlayınca gidiyorlar, dişiler gebelikle baş başa kalıyorlar.

Kedi sevgimi bu yüzden sorgulayabilirim.

Hiç değilse kışa girerken rahat bıraksalar dişileri.

ANLATAMADIM

◆ Yaşar Özden

Bu derin duygular uykumu böler
Ben çile çektikçe o bana güler
Adaleti satın alınca dolar
Hâkimlerin kararını kınadım
Derdimi devlete anlatamadım

Köle mi yazdılar doğduğum anda
Gözü açık zincirlendim zindanda
Emeğimi seçtiklerim çalanda
Sıradan vatandaş olunca adım
Derdimi vekile anlatamadım

Zalimin tekeri dönmüyor hakça
Mazlumlara zulüm eder alçakça
Haksızlıktan verem oldum dedikçe
Acı çektim duyulmadı feryadım
Derdimi tabibe anlatamadım

Yaşar Özden çok çiğnendim yol oldum
Bülbül idim dışlandııkça lal oldum
İçi başka dışı başka kul oldum
Kör talihi dar günümde sınıadım
Kendimi kendime anlatamadım.

NE HALDEYİM BEN ŞİMDİ?

◆ Sabahattin Karadaş

Gençliğimde haykırdığım marşları
Duyuyorum, kızıyorum ben şimdi
Kirli sesler kirletiyor arşları
Uyuyorum, sızıyorum ben şimdi

Mayısı beklerken koptu aralık
Dostlar önce sıkken, şimdi aralık
Boşa dolu, başlar pula kiralık
Koyuyorum, seziyorum ben şimdi

Zulümler sorgusuz, geliyor ilkten
Hukuk kurban, kördür bıçak benlikten
Derisini, iliğini kemikten
Soyuyorum, üzüyorum ben şimdi

Dost dostunu, artık aramaz oldu
Baş korkusu sardı soramaz oldu
Cuma mesaj, selâm veremez oldu
Sayıyorum, küsüyorum ben şimdi

Suçlu ilân! Kim mazlum? Acîz kelâm
Kurulur Mizân'da, adîl-i âlem
Mecnûnum, elimde boyayla kalem
Boyuyorum, çiziyorum ben şimdi

Kızma, üzme, küsme sakın Hakkakul
Hakk'a güven, sâlah yakın Hakkakul
Öldür nefsin, ülkün takın Hakkakul
Kıyıyorum, yazıyorum ben şimdi.

GENÇ BİR ŞAIRİN GÜNLÜKLERİ

◆ Abbas Garaboğa

17.09.20..

Bugün üniversiteye başladım. Farklı bir şehir, farklı bir ortam, yeni insanlar. Yurttaki arkadaşlarla çabuk kaynaştım. Sınıftan birkaç kişiyle tanıştım. Umarım her şey çok güzel olur, okuldan bir an önce mezun olup iyi bir işe girerim. Hayatım boyunca olduğu gibi ismim yine başıma bela oldu. Tanıştığım insanlara ismimi söylediğimde alttan alttan gülüyorlar. Benim gibi bir insana konulacak isim mi Abbas. Hele ismimle soyadımı bir arada söyleyince sanki pehlivan ismi gibi oluyor Abbas Garaboğa. Yattığı yerde rahat uyumasın o nüfus memuru. “K” yerine “G” yazmış. Resmi işlerde hep açıklamak zorunda kalıyorum “Kara değil Gara, Gara. Giresun’un G’siyle” Oysa ben 1.50 boyunda, 45 kilo ağırlığında, bir evin bir oğlu, el bebek gül bebek büyütülmüş, akça pakça, nazik biriyim. Ah Abbas dede ah! Dedemin de günahı yok bu işte aslında. Bütün suç babamın. Ne vardı şöyle modern bir isim koysaydı. Aslında güzel isim, her şeyden önce Peygamberimizin amcasının ismi ama benim üzerimde emanet gibi duruyor. Neyse zamanla buradakiler de alışır nasıl olsa.

10.10.20..

Okul açılalı neredeyse bir ay olacak. Sınıftaki herkesle hemen hemen tanıştık. Dersler çok eğlenceli geçiyor. Bu arada galiba âşık oldum. Kızın ismi Serap, dünya güzeli. Ona bir an önce açılmak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onu bu hafta sinemaya davet edeceğim.

16.10.20..

Bugün Serpil’le sinemaya gittik. Rezil oldum. Film baştan sona sevişme sahneleriyle doluydu. Arada çıktık, bir daha da girmedik. Serpil “Abbas başka film bulamadın mı?” diye bana sitem etti. Ben utançımdan kıpkırmızı kesildim. Cevap veremedim. Ne yapacağımı bilmiyorum.

24.10.20..

Serpil’in gönlünü aldım. Yine eskisi gibiyiz. Yan yana oturuyoruz. Ders aralarında kantinde birlikte vakit geçiriyoruz. Gözüm başka bir şey görmüyor. Onu çok seviyorum.

30.10.20..

Bugün çok kötü bir şey oldu. Serpil benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi. Ben kıza açılma-yınca, o bana açılacak sandım. Kantine gittik. Meğer Serpil bir süredir, mühendislik fakültesinden Mert adında bir çocukla konuşuyormuş. Mert akşam Serpil’e onunla sevgili olmak istediğini söylemiş. Serpil de düşünüyem demiş. Demiş ama Serpil de Mert’i seviyormuş. “Bana bunları neden anlatıyorsun?” dedim. “Sen benim en iyi arkadaşımın, sana anlatmayacağım da kime anlatacağım Abbas.” dedi. Ben hiçbir şey diyemedim. Yurda gelince yorganı üstüme çekip hüngür hüngür ağladım.

12.11.20..

Serpil artık Mert’le çıkıyor. Onunla karşılaşmamak ve yan yana oturmamak için derslere geç giriyorum. Ders çıkışı o Mert’e koşuyor, bense bir şeylerle meşgul olur gibi yapıp sınıftan en son çıkıyorum. Onu deliler gibi seviyorum ve Mert’le el ele, kol kola görürüm diye ödüm kopuyor. Biliyorum bu aşkın sonu yok. Serpil’i kalbime gömmek zorundayım. Dün Serpil için bir şiir yazdım, bugün bir şiir daha yazdım, birazdan bir şiir daha yazacağım. Yazdıkça yazasım geliyor. Sadece Serpil’e değil, Ayşe’ye, Fatma’ya, Zehra’ya, dağa, taşa, börtü, böceğe, havaya suya. Meğer şiir konusunda yetenekliymişim. Bugüne kadar bu yeteneğimi nasıl fark etmedim, anlamıyorum.

15.11.20..

Bir ajanda aldım. Dağınık sayfalarındaki şiirleri bu ajandaya geçirdim. 4 günde 23 tane şiir yazmışım. Böyle giderse 2 aya kalmaz bu ajandayı doldururum. Kendime güzel bir meşguliyet buldum, Serpil’in başka birisiyle çıkması da umurumda değil artık.

25.11.20..

Ajandamı sürekli yanımda taşıyorum. Sınıftaki birkaç kişi şiirlerimi okudu. Çok beğendi. “Kendini mi yazdın?” dediler. Gururla “Evet” dedim. Sürekli yazıyorum. Derste, otobüste, evde... Kimi derslerde 3-5 tane şiir yazdığım bile oluyor.

03.01.20..

Ajandam doldu, yeni bir ajanda aldım. Yeni yıla nasıl girersen öyle devam edermiş. Yeni yıla şiir yazarak girdim. Keşfedilmeyi bekliyorum. Çok yakında tüm Türkiye adımı duyacak: Şair Abbas Garaboğa.

BİR KIZILDERİLİ MASALI-1

◆ Mülayim Sertoğlu

Bir varmış bir yokmuş. Kula kul olan çokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, ay denizde gezerken, balık gökte yüzerken, atların et yediği, aslanın ot yediği, kurtlar kuzulaşırken, güvercinler ulurken, arının kişnediği “Kısrakbaşı Yaylası” denen bir masal ülkesi varmış.

Dört mevsimin yaşandığı bu ülkede; ahrazlar tellal iken, hantallar cevval iken, konuşanlar lâl iken; büyücüler, kâhinler, yarasalar, şahinler, şeytan meşrepli cinler ve totemci seçkinler sistemin beşiğini tın-gır mıngır sallarmış. Bu topraklarda, “ateş suyu” içen insanların uyanmadan horlayıp yattığı, çetelerin, Baba’ların, “gürleyen sopa”ların ortalıkta cirit attığı, derin göl yılanlarının etrafı birbirine kattığı, ahâli “barış çubuğu” tütürürken “savaş nâraları” atan hâkim güçlerin gönülleri kanattığı “fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür” olan bütün apaçiler tarafından da bilinirmiş.

Bu masal, yazının icadından evvelki tarih öncesi dönemlerde yaşanmış olan bir trajedinin destanıymış. Zaman tünelinden geçilerek gidilen Kaf Dağı’nın ötesindeki Kısrakbaşı Yaylası denilen bu bölge, Arizona eyâletinin güneybatısında varmış. Derin vâdilerle platolara ayrılmış olan Arizona topraklarının iç kısımlarını çok geniş bozkırlar kaplamış. O zamanlar Arizona’nın ormanı gür, havası temiz, ırmakları gümrak akarmış... Arizona’nın Kolorado vadisindeki Kısrakbaşı Yaylası denilen ve rüzgâr kanatlı yabanî at sürülerinin dolaştığı bu bölgede, soylu bir kızilderili kabilesi yaşarmış. Savaşçılıkta kimse bu kızilderili kabilesiyle boy ölçüşemez, ata binmede, ok atmada, avcılıkta ve cesaretle hiç kimse onlarla yarışamazmış. “Melüncanlar” olarak anılan bu yiğit kabilenin ahalisi, aklen değil ama vicdanen çok safmış. Bu sebeple kabilenin başında bulunan “Ulu Büyükler” idârecilikte hiç zorluk çekmez, Manîtü aşkına ya da “Kabîlenin âli menfaatları adına” kızilderililerden devamlı fedakârlık ve ferâgat isteyerek veya “iknâ çadırlarını” kullanarak her meseleyi kolaylıkla hallederlermiş.

Kolorado vâdisindeki Kısrakbaşı Yaylası; insanların büyücülere hemen kandiği, hamâsi nutuklarla ayranının kabardığı, iş bilen ve iş bitiren tufeyli taifesinin cirit attığı, hayali tehlikelerle apaçilerin aldatıldığı bir garip kara parçasıymış. “Bir kişiye on payın, on kişiye bir payın” dağıtıldığı, yoksulu bol, adaleti kıt, insanları bir nevî kemiyet, yani “urbalarla kemik, mintanlarla et” gören bir zihniyetin hüküm ferma olduğu bu târihî yaylada ateş suyu tüketiminin her geçen gün arttığı, barış çubuklarının sürekli tütürülmesine rağmen savaş baltalarının hiç elden bırakılmadığı da hayatın bir gerçeğiymiş.

Arizona’nın bu bölgesinde Batı’dan esen bâtil rüzgârlar gönülleri kavururken çalınan tamtamlar çağdaşlıkla bir tutulmuş. Apaçiler sarı benizlilerin kafa derisini yüzerken Vahşi Batı’nın kırk haramileri de ‘Beyaz Zencilere’ aynı işlemin değişik varyasyonlarını uygulamış.

Melüncanların yöneticileri ne hikmetse mideleriyle düşünüp karınlarından konuştukları için kabîle mensuplarının ikazlarından gerekli dersi alamazlar, miyop oldukları için de apaçilerin dumanlarla gönderdikleri mesajları okuyamazlarmış.

Kabîlede, kâhinlikle işgal eden, ateş suyu müptelâsı olan, ulu büyük dedelerinden ilham alan kızilderililer; uygun adım yürümeyi maharet sayar, hâkim güçlerin esas duruş tâlimatına aynen uyar, belirlenen sınırların dışına çıkmama uysallığını gösterir, tavsiye niteliğinde söylenenleri hep emir telakki ederlermiş.

Kısrakbaşı Yaylası’nda kabîle reisliğine “ulu büyüklerin” nesebi dışındaki kızilderililer talip oldukları vakit “patlayan demirler” mârifetiyle cezalandırılır, beyinlerine demir korse takılarak balans ayarı yapılır, hâlâ ayar bozukluğu devam edenler Kutsal Manîtü’nün lânetine uğrarmış. Bu topraklarda kara paraya hürmette kusur edilmezken “klorofilli bankerlerin” işkence direğine bağlandığı, etrafında ateş dansı yapıldıktan sonra durumdan vazife çıkarıldığı reddi imkânsız bir hâdiseymiş.

Melüncanlar Kabîlesi’nde “Vahşi Beygir Obası’nın eski seyisi” diye tanınan, “Masalcı Çoban ” olarak da bilinen fakat “Üvey Babalığıyla” meşhur olan ve sık sık “İmtiyazlı evlatlarıyla aile boyu sihir âyinleri” düzenleyen, çok şey konuşup hiçbir şey söylemeyen, “Oturun Boğa” isimli bir büyücü başı varmış. Her ne kadar zamana, zemine ve icâp eden duruma göre konuşur, dün söylediğini bugün nakzederse de sözlerinin şiddetinden ve olmayan hayat felsefesinin hiddetinden apaçiler “Oturun Boğa”dan çok çekinirmiş. Yaptığı tornistanların haddi hesabı olmadığı, nabza göre şerbet verme işiyle sınıf geçtiği, yaptığı akrobasilerle at sırtında “Ulu Kaya”yı aştığı, vâdettiği nurlu ufukların ne hikmetse elden uçtuğu bilinirmiş bilinmesine de lâkin nedendir bilinmez mükerreren gidip tekrar tekrar büyücü başı olarak geri gelirmiş.

Kısrakbaşı Yaylası'ndaki bu Melüncañlar Kabilesi -meşrûyet debisi deniz seviyesine müñcer olsa da- gürleyen sopaların belirlediği koordinatlara uygun olarak yerleşip sınırları önceden çizilmiş olan vâdilerin dışına çıkmadan avcılık yaparlarmış. Avladıkları hayvanların kürklerini satıp karşılığında ateş suyu, barış çubuğu, renkli boya, patlayan demir ve gürleyen sopa alarak hayatlarını sürdürürlermiş.

Kızılderili kabilesinde büyücü başı, ulu büyük reis, onun suskun yardımcıları, hariçten gazel okuyanları, derin göl yılanları ve "evet efendimci" çokbilmiş tilkilerinden oluşañ idâre heyeti geceleyin ay ışığında bir araya gelip sihir âyini yapmak için toplanırlarmış. Beyni sulu, kendi ulu büyüklerin meşve-retiyle ve âyinden çıkan karar gereği; Melüncañların idârecileri hâkim güçler için saatlerce havanda su döverek, suyun yağını çıkarır ve yağdanlıklarındaki yağı hiç eksiltmezlermiş... Bu yağlarla, savaş balta-sını elinde bulunduran güç odaklarına 20/50 kıvamında yağ çekerlermiş.

İşte bütün bunlardan dolayı, Kısrakbaşı Yaylası'nda ikamet eden Melüncañlar Kabilesi'nin ulu büyük idârecileri demokrasiyi çok sevdikleri için her konuda kabîle mensuplarının fikirlerini alır, milli irâdeye çok hürmet eder, daha sonra da yüzlerini çeşitli renklerde boyayıp ellerine savaş baltalarını alarak ve gözlerini belerterek demokratik bir ortamda kendi verdikleri kararları -en iyisini kendileri bileceği için (?!)- hayata geçirirlermiş. Bu durumu izah eden bir kıızılderili mahdumu; "Bizim çadırda demokrasi var, babam ne derse o olur" diyerek yaşanan gerçeği vezir bir biçimde ifâde edermiş. Ayrıca Kısrakbaşı Yaylasında, beyni sulu, kendi ulu büyükler tarafından şahsiyetli insanlara îtibâr edilmez; her söyleneni yapan, soru sormayan, düşünmeye ihtiyaç duymayan, fikir çilesi çekmeyen, emirlerin dışına çıkmayan ve gölgelerin gücünü temsil eden totemleri rahatsız etmeyen apaçiler el üstünde tutulmuş. "Vaziyetten vazife doğar" diyen bu hantal idârenin aptal ırğatlarına; iplikleri derin gölde boyalı, her deseni dayat-mayla oyalı olan ve bizdeki Şile bezine, Nazilli basmasına ya da Susurluk patiskasına benzeyen kumaş-lardan ısmarlama olarak diktirilen urbalar giydirilirmiş.

Melüncañlar Kabilesi'ne mensup "Solak Sansar Obası"nın başında "Uluyan Güvercin" isimli bir ka-bîle reisi varmış. Bir zamanlar "Altı Eğri Ok Obası"nın başında bulunan, ancak savaşta sol kolarını nasıl kullanacakları ve devrim yapmak için nasıl saldıracakları konusunda düştükleri tartışma sonucu bu obanın reisliğinden ayrılan Uluyan Güvercin ozanlığa meraklı kötü bir şairmiş. Gerçi bir kıızılderili ozan olan -toprağı bol olsun- Kılılı Boğa Yücelmiş Can'ın "Kötü şairden iyi reis olmaz / İyi şairin yaptığı iş pis olmaz" dizeleri gerçeği yansıtsa da Uluyan Güvercin; karısı "Kasvetli Tilki"nin -II. Ramses'in toru-nu olduğu da rivâyet edilen bu hâton kişinin- riyâsetinde reisliğe devam ediyormuş. Gençlik yıllarında Uluyan Güvercin'in yakın akraba topluluklarından olan "Kızıl Sırtlan Oymağı"yla beraber hareket ede-rek pek çok soylu kurdun avlanmasına, tuzağa düşürölüp katledilmesine sebep olduğu herkes tarafından bilinirmiş. Şimdilerde "dürüstlük timsali" diye takdim edilen Uluyan Güvercin, bir zamanlar kumar borcu olan meczuplar ararmış. "Arayan bulur, ..." özdeyişinin mücibince, bulup çengel attığı bu meczup-ları Parlayan Güneş Mağarası denen yerde toplayarak zaaflarını belirleyip "bartıl" dağıtırmış. Mađara gediklisi "hampacı işguzarlarla, mataracı sahtekârların" hırsızlıkları bağımsız kabîle kadıları tarafından tescil edilmesine rağmen; mavi tüylü Uluyan Güvercin, tescilli hırsızlıklardan sorumlu değilmiş gibi namuslu kabîle reisi rolleri kesermiş. Bu sebeplerden olsa gerek kırdığı ceviz kırkı geçen bu kötü şair, evvela "Kızıl Baykuş", sâniyen "Eğri Altı Ok Obası"ndan ayrılması sebebiyle "Bölen Dinazor", sâlisen "Titrek Tilki" ve nihâyet Oturan Boğa'nın riyâsetinde bâzı kabîlelerle kurdukları ortaklık sırasındaki performansı sebebiyle "Uluyan Güvercin" adını alarak ve "sütten çıkmış ak kaşık" (!) olarak arz-ı endam edermiş.

Uluyan Güvercin; eskiden Vahşi Beygir Obası'nın reisi olan Oturan Boğa'yla hiç geçinemeyip, savaş baltalarıyla devamlı birbirlerine saldırmış. Vahşi Beygir Obası reisinin büyücü başı olması üzerine Uluyan Güvercin, Ulu Manitû karşısında diz çökerek günah çıkarmış, Oturan Boğa'dan öğreneceği çok şey olduğunu idrak ederek, büyücü başının rahle-i tedrisinde eğitim görmeye başlamış ve "ot gelip, fosil gitmemek için" "Öğrenim çağındaki genç (!) bir dinazor" olarak talebelik yaparmış. Gerçi bir zamanlar Oturan Boğa, Uluyan Güvercin'e "Sana dört kaz bile güttürölmez" demiş olsa da şimdilerde Büyücü Başı, Uluyan Güvercin'e kazları değil kabîleyi gütmeye görevini tevdi ettiği için bu konuda endişeye mahal bir durum görmüyormuş. Uluyan Güvercin feodal düzenin oluşturduğu oligarşik yapıyı içine sindirir-miş ama kabîlenin teveccühüne mazhar olan "Soylu Kurt Obası"nın mensuplarını içine sindiremezmiş... Uluyan Güvercin, kendisine her konuda kılavuzluk eden ve hazımsızlığıyla tanınan eşi "Kasvetli Tilki"yle beraber Soylu Kurt Obası'nın savaşçı yiğitlerini önceleri içlerine sindiremeyip hazımsızlık çekerken, bilâhare içlerine sindiremedikleri kurtları kuzulaştırıp; dişlerini çekip, tırnaklarını söktükten sonra soylu kurtları sindirirlermiş.

Devam edecek.

HUZUREVİ SAKINLARI

◆ Mehmet Pektaş

Huzurevi sakinlerinin çoğu yazlık bahçedeydi. Kimileri ağaçların gölgesindeki banklara, kimileri tentelerin altındaki sandalyelere oturmuştu. Bazıları da süs havuzunun çevresinde yürüyüş yapıyordu. Bahçenin köşesindeki kamelyanın altında büyükçe bir masa, masanın etrafında hepsi de seksen yaşını aşmış ihtiyarlar vardı. Kendilerine Seksenlikler diyen bu ihtiyarlar her zaman kamelyanın altında otururlardı. Burada oturmak sanki bir kıdem göstergesi gibiydi, seksen yaşının altındakiler buraya oturmazlardı. Söz döndü dolaştı, Seksenliklerin huzurevinde kalma sebeplerine geldi. Emekli öğretmen Nuri Bey titrek sesiyle:

-“Otuz beş sene öğretmenlik yaptım.” dedi. “O köy senin, bu köy benim dolandım durdum. Emeklilik dilekçesini verdikten sonra kafam dank etti. Millettin çocuklarıyla uğraşmaktan kendime bir yuva kuramamışım. Emekli olduktan sonra sudan çıkmış balığa döndüm. Evin içinde akşam olmuyordu. Dışarı çıksam yanına gideceğim kimse yok. Mahalle kahvehanesine gideyim dedim. O zamanlar şimdiki gibi sigara yasakları yoktu. Herkes pofur pofur sigara içerdi. Bende de nefes darlığı var. Duramadım. Dershanenin birinde çalışmaya başladım. Yaşımız geçmiş bir defa. Tempoya ayak uyduramadım. Sonunda kapağı huzurevine attım. Burada biraz çene çalıyoruz, biraz televizyon izliyoruz, akşam oluyor işte. Vaktinde evlenip bir yuva kurmak varmış.” dedi, daha fazla konuşamadı. Başını geriye doğru çevirdi. O anki yüz ifadesini masadakilerin görmesini istemiyordu. Ağlamamak için kendisini zor tuttuğu belliydi. Şevkiye Hanım, Nuri Bey’i teselli etmek için:

-“Ben evlendim de ne oldu Nuri Bey?” dedi. “Hem de çocuk yaşta. On dört yaşındaki kız evliliği ne bilsin! On dört dediğime de bakmayın. Benden önce bir kız kardeşim ölmüş. Ben doğunca bizimkiler zahmet edip nüfusa gitmemişler. Belki benim de öleceğimi düşündüler, kim bilir. Nasıl olsa ölen kızın nüfus cüzdanı var, onu bana vermişler. En aşağı bir yıl da öyle düşsek evlendiğimde on üç yaşında oluyorum, belki daha da küçük. Babam bizi insan yerine koymazdı. Babadan kurtuldum daha beter bir kaynananın eline düştüm. Zalim kadın gündüzleri döverdi beni. Akşama doğru kocam gelince onu da fişekler üstüme salardı. Akşam da koca dayağı yerdim. Yedi çocuğun üçüncüsünü tarlada doğurdum. Neler çektim onları büyütünceye kadar. Sonra şehre geldik, çalıştık didindik, bir şeyler kazandık. Rahmetli ölünce çocuklar malına mülküne üşüştü. Her şeyi sattılar. Oturduğumuz evi bile satıp beni de buraya attılar.” Nuri Bey biraz rahatlamıştı. Bu defa o Şevkiye Hanım’ı teselli etmek istedi:

-“Sen de payını almışsındır nasıl olsa. Üzme kendini.” dedi. Şevkiye Hanım acı bir gülümsemenin ardından:

-“Pay may vermediler Nuri Bey. Dımdızlak attılar buraya.” dedi. Nuri Bey:

-“Bir avukata falan danışsaydın, kanun var nizam var.” dedi. Şevkiye Hanım elini boşlukta salladı:

-“Giden gitti Nuri Bey, ben anlamam ki öyle şeylerden.” dedi. Nuri Bey üstelemedi. Azize Hanım doğruldu, Şevkiye Hanım’a dönüp:

-“Benimki de döverdi Şevkiye. Hem de ne dövme. Şimdi düşünüyorum da akşama kadar dövseydi de hayatta olsaydı. Çordan çocuktan fayda yok.” dedi. Şevkiye Hanım yorum yapmadı, bakışlarını süs havuzundan tarafa çevirdi. Memur emeklisi Âdem Bey:

-“Haklısın Azize Hanım. Bizimkiler bana çok düşkündür. Saygıda kusur etmezler. Ararlar sorarlar.” dedi. Azize Hanım, Âdem Bey’in söylediklerini çok anlamsız buldu, yüzünü ekşiterek:

-“Niye buradasın o zaman?” dedi. Âdem Bey:

-“İkisinin de işi yurtdışında Azize Hanım. Bizimki rahmetli olunca bana da çok ısrar ettiler götürelim seni diye ama ne yapayım ben elin memleketinde? Dil bilmem iz bilmem. Geldik buraya.” Âdem Bey sözlerini tamamlayınca, Mevhibe Hanım:

-“Bizim çorumuz çocuğumuz olmadı efendim. Kısmet. Refikim göçünce ben de buraya geldim. Çocuklarımız, torunlarımız olsa nasıl olurdu bilemiyorum. Ararlar mıydı, sorarlar mıydı, sahip çıkarlar mıydı, tahayyül edemiyorum.” dedi ve kamelyadan süs havuzuna giden kilit taşı döşeli yolun kenarındaki sardunyalara bakarak daldı gitti. Gülay Hanım elindeki yelpazeyi daha bir hararetli sallamaya başladı:

-“Benimkiler bu bayram gelmediler. Oğlum kesin gelirdi ama o yelloz gelin çocuğa nefes aldırıyor ki. Bayramdan önce uğradı, tatil çekilişi kazandık, dedi. Bayramda kullanmazlarsa yanacakmış güya. Ben de inanmış gibi davrandım. Sağ olana her gün bayram, siz tatilinizden kalmayın, dedim. O cadı gelin, hep sosyetelere özenir zaten. Bayramda tatile gitme fikri ondan çıkmıştır muhakkak. Bizim örfümüzde âdetimizde öyle bir şey yoktur. Ben kendimi bildim bileli bayram günü herkes aile büyüğünün evinde toplanır. Biz çocuklarımızı da böyle yetiştirdik.” Daha konuşacaktı belki ama Safiye Hanım, Gülay Hanım’ın sırtını sıvazladı:

-“Araya elkızı girmeyegörsün” dedi. Gülay Hanım derin bir iç çekti. Âdem Bey:

-“Eskiden böyle miydi?” dedi. Şefik Bey:

-“Hey gidi günler!” dedi. Nuri Bey:

-“Ah ah!” diye inledi. Mevhibe Hanım eski bir şarkıyı mırıldanmaya başladı:

-“Nasıl geçti habersiz o güzelim yıllarım

Bazen gözyaşı oldu bazen içli bir şarkı” Nuri Bey eliyle masaya hafif hafif vurup tempo tutmaya sonra da şarkıya eşlik etmeye başladı. Masadaki diğer Seksenlikler de Mevhibe ve Nuri Bey’e katıldılar. Şarkı bitince hem Mevhibe Hanım’ı hem de kendilerini alkışladılar. Hepsinin gözleri doldu. Âdem Bey:

-“Nur içinde yatsın büyük sanatkârdı Zeki Müren. Uşşak makamında pek mahirdir.” dedi. Mevhibe Hanım:

-“Efendim, herkes bu şarkıyı Zeki Müren’in zanneder ama güfte Nihat Açar’a, beste Teoman Alpay’a aittir. 1972’de yılın bestesi seçilmişti. Ayrıca eser hicazdır.” dedi. Âdem Bey:

-“Canım her kiminse hepsine rahmet olsun.” dedi, sonra da kafasını gösterip “Bizim eski plağın bazı yerleri çizilmiş.” Âdem Bey’in bu sözü masadakileri gülümsetti. Nuri Bey, masadaki seksenlik çifte, Şefik ve Safiye’ye döndü:

-“Sorması ayıp olmasın Şefik Bey, siz neden buradasınız? Benim durumum belli, diğerleri eşlerini kaybedip gelmişler. Sizse birlikte gelmişsiniz.” dedi. Şevkiye Hanım aklına bir şey gelmiş gibi irkildi:

-“Ay ben de ne zamandır merak ediyorum, sormadım.” dedi. Şefik Bey ve eşi Safiye Hanım bir şey demeden Âdem Bey:

-“Canım herkesin hikâyesi üç aşağı beş yukarı aynı. Evlatlar hayırsız, yaşlılık zor.” Nuri Bey, Âdem Bey’e:

-“Yahu üstadım dur da kendileri anlatsın.” diye çıkıştı. Sonra da Şefik Bey’e:

-“Azizim ayıp etmedik ya, böyle ulu orta sorarak?” dedi. Şefik Bey:

-“Ne münasebet muhterem hocam, burada hepimiz bir aile olduk. Saklımız gizlimiz yok, hepimiz birbirimizin derdini, sıkıntısını daha doğrusu hayatını paylaşıyoruz.” dedi. Nuri Bey rahatlamıştı:

-“Hay çok yaşa!” dedi. Şefik Bey:

-“Efendim biz komşular yüzünden buradayız.” dedi. Gülay Hanım, Şefik Bey’in konuşmasına fırsat vermeden:

-“Bilmez miyim efendim!” dedi. “Hiç unutmam 1967’de alt kattakilerin gürültüsünden uyku uyuyamaz olmuştuk. Sabahtan akşama kadar güm güm ses gelirdi. Davul mu çalarlardı, hep birden hoplarlar mıydı, bilmem. Akşam olunca da karıyla koca sabaha kadar kavga ederdi. Rahmetli bey bir gün kapılarını çalıp uyaracak oldu. İzbandut gibi adam bizim herifin boğazına sarılmasın mı? Bunun üzerine evden taşındık.” Nuri Bey:

-“Benim de huysuz bir ev sahibim vardı. Ev iki katlı, kerpiç bir köy eviydi. Ev sahibi, üst katta otururdu. Ben ahırdan bozma alt katta kalıyordum. Öksürseler duyardım. Köy yerinde başka ev de yoktu. İki yıl çektim.” dedi. Şevkiye Hanım:

-“Biz de zamanında çocuklar yüzünden kavga ettik komşularla. Bizimkiler üst komşunun çocuklarının topunu almışlar. Çocuk ağlayarak annesine koşmuş. Kadın bizim ufak oğlana bir tokat atmış. O da eve gelip bana şikâyet etti. Ben indim. Kadınla saç saça girdik. Kadın çirkefin biriymiş. Önce bizi karakola şikâyet etti. Sonra kapımıza çöp mü dökmeydi, yukarıdan halı kilim mi silkmedi, gecenin bir yarısı halay mı çekmedi, neler neler...” Mevhibe Hanım da kendi komşularından bahsetti:

-“Bizim de vardı böyle bir komşu efendim. Sene 1970-72. Almanya’da bir akrabaları bunlara bir teyp getirmiş. O zaman herkesin evinde teyp yok. 24 saat bangır bangır Müslüm Gürses, Ferdi Tayfur dinlerlerdi. Ben çocukluğumdan beri sanat musikisi meşk ederim. Akşam kız sanat mektebinin müzik bölümünü bitirdim. Rahmetli beyim udî idi. Kulağımız arabesk müziğe alışık değil. Kaç defa uyardık, dinleyen kim! Allah’tan o ara yapı kooperatifi, yıllardır aidatını ödemediğimiz evleri teslim etti. Öyle kurtulduk.” Masadakiler sözlerini bitirince Şefik Bey’in eşi Safiye Hanım:

-“Efendim bizim komşulardan gürültüden yana şikâyetimiz olmadı. Allah var, pek sesleri çıkmıyor. Hatta varlıklarını bile hissetmiyorduk.” dedi. Mevhibe Hanım:

-“Ah o daha beter Safiye Hanımcığım.” dedi. “Şimdi öyle komşular var kimse kimseyi tanımıyor. İnsan gürültüye bile hasret kalıyor.” Nuri Bey’in aklına bir şeyler gelmişti:

-“Ben Sivas’ta görev yaparken evde yemek yapmazdım vallahi. Her gün bir komşu yemek getirirdi. Madımaklar, kesme aşları, gömmeler, keteler, katmerler... Mantiya orada hingel derler, nefis olur. Hatta kimi günler bana gelenleri ben de başka komşulara verirdim. Yazları apartmanın bahçesinde kamelyada hep birlikte oturulurdu. Sırayla her gün birisi çay demlerdi. Ne günlerdi be!” Şevkiye Hanım:

-“Benim de öyle bir komşum vardı: Zehra. Kulakları çınlasın, öldüyse Allah rahmet eylesin. Dört çocukla köyden gelince bana kol kanat gerdi. Bir şey pişirse kokmuştur deyip hemen getirirdi. Kocası halde çalışırdı, kasa kasa meyve sebze getirirdi. Bizim Serkan’la, Gürkan peş peşe doğunca ben çok perişan oldum. Evimin işlerini hep Zehra yapardı. Onun da ufak iki çocuğu vardı ama hiç yüksünmezdi. Ah ah nerede öyle komşuluk.” dedi. Gülay Hanım:

-“Valla şimdi ölsen öldüğünü anlamayacaklar, kimse kimseyi tanımıyor. Ben de aslında bu yüzden buraya geldim sayılır. Yalnızlık zor. Hasta falan olsan kapını çalan yok. Ama önceden öyle miydi? 85’te oğlanı sünnet ettirdik. Konu komşu nasıl birlik olmuştuk. Emekli Başçavuş Fehmi Bey vardı. Vallahi herkesi asker gibi sabahın köründe evin bahçesine dikip içtima aldı. Uyuyanı yatağından kaldırttı. Bir güzel vazife taksimi yaptı. Nur içinde yatsın.” Âdem Bey, derin bir nefes aldı:

-“Ah ah önceden birlik, beraberlik vardı. Çat kapı misafirliğe giderdik. Herkes müsaitti arkadaş.

Oturur çayımızı, kahvemizi içerdik. Sonra misafirlğe gitmeden telefon etme âdeti çıktı. ‘Bugün müsait değiliz yarın buyurunlar.’ çıktı. Eskiden birisi ‘müsait değiliz yarın gel’ diyecek ha! O adamı mahallede barındırmazlardı be! Şimdi de misafirlğe gidiyorsun televizyon izleyip geliyorsun.’ Nuri Bey’in aklına yine bir şey gelmişti:

-“Hiç unutmam ben Ankara’ya geçici görevle gittiğimde bir apartman dairesi tutmuştum. Apartmanda kimsenin birbiriyle irtibatı yoktu. Bir gün veli toplantısı yaptık. Velilerden birini bir yerden gözüm ısırtıyor. Sonradan çıkardım adamı. Aynı apartmanda oturuyoruz. Hatta adam üst katımdaymış. Kapımı çalar diye çok bekledim ama nafiye. Asansörde karşılaşıncaya başıyla bir selam veriyordu o kadar.” Nuri Bey sözünü bitirir bitirmez, Safiye Hanım:

-“Efendim, bizim komşularla meselemiz biraz farklı.” dedi. Şefik Bey, eşine:

-“Anlat da dinlesinler.” dedi. Safiye Hanım anlatmaya başladı:

-“Bir gün Şefik Bey, televizyon izliyordu. Ben mutfakta bulaşık yıkıyordum. Şefik Bey, içeriden “Yahu bu kadar da olmaz!” diye bağırdı. Ben herhalde bizim beye bir şey oldu diye koştum, geldim. Bey, televizyon izliyordu. “Neden bağırdın?” dedim, bana televizyondaki haberi gösterdi. İstanbul’un orta yerinde bir apartman dairesinde adamlar uyuşturucu madde yapımında kullanılan bitki yetiştirmiş. Hem de ne yetiştirme! İçeriye havalandırma sistemi, ışık sistemi kurmuşlar. İnsan hayret ediyor. Bizim bey de o yüzden bağırmış. Benim de dikkatimi çekti, ellerim köpüklü koltuğa oturdum. Haberi sonuna kadar izledik. Haberi izledikten sonra ağzımız açık kaldı. Şaşkınlıktan adeta dilimizi yuttuk.” Âdem Bey:

-“Neden?” diye sordu. Şefik Bey söze girdi:

-“Kamera bir ara karşı daireye doğru döndü, bir de ne görelim! Bizim ayakkabılar, bizim kapı.” Masadakiler şaşkıncı. Nuri Bey:

-“Hadi canım!” dedi. Şevkiye Hanım:

-“Ne olmuş ben anlayamadım tam olarak?” dedi. Şefik Bey:

-“Televizyondaki yer, bizim karşı daire. Yani adamlar burnumuzun dibinde uyuşturucu yetiştirmiş haberimiz yok.”

-“Hayret!” dedi, Mevhibe Hanım. Gülay Hanım:

-“Demek bu yüzden geldiniz.” dedi. Şefik Bey:

-“Bununla kalsa iyi. Safiye anlatsın.” dedi. Safiye:

-“Efendim biz bu şoku atlattık. Apartmanda kimse kimseye selam vermese de biz karşılaştığımız insanlarla selamlaşmaya, zoraki de olsa birkaç kelam etmeye karar verdik. Eğer şüpheli bir durum görürsek polise haber verecektik. Çünkü uyuşturucu olayını fark etmediğimiz için kendimizi suçluyorduk. Birkaç ay geçti aradan. Bu defa ben televizyon izliyordum. Bey diğer koltukta uzanıyordu. Ekranda affedersiniz bir fuhuş baskını. Spiker haberi “İstanbul’un orta yerinde fuhuş operasyonu” diye sundu. Arkasından görüntüler gelmeye başladı. Nereden dersiniz?” Âdem Bey:

-“Nereden?” diye sordu merakla. Safiye Hanım anlatmaya devam etti:

-“Kamera bizim sitenin bahçe kapısından girdi. Önde polisler. Bizim beyi kaldırdım hemen. Ağzımız açık izliyoruz. Gazeteciler ve polisler bizim binaya girdiler, merdivenleri çıkmaya başladılar. Çıka çıka bizim alt kata kadar geldiler.”

-“Yok artık!” dedi. Mevhibe Hanım. Şefik Bey:

-“Bizim alt kat umumhane olmuş meğer.” dedi. Nuri Bey:

-“Siz hiç fark etmediniz mi?” diye sordu. Şefik Bey:

-“Efendim biz 9’da 10’da yatıyoruz. Bilirsiniz böyle müesseseler akşam çalışır.” Nuri Bey bu defa:

-“Polislerin sesini falan duymadınız mı?” diye sordu. Bu soruya Safiye Hanım cevap verdi:

-“Bir ara bir siren sesi duyar gibi olduk ama ambulans mıydı, itfaiye miydi, yoksa başka bir şey mi bilmiyoruz. Sonra efendim...” Gülay Hanım şaşkınlıkla Safiye Hanım’ın sözünü kesti:

-“Sonrası da mı var?” Safiye Hanım:

-“Var tabii. Evde oturuyorduk. Büyük oğlan baba televizyonu açın diye aradı. Açtık.” dedi. Masadakiler merakla Safiye Hanım’ın anlattıklarını dinliyorlardı. Âdem Bey:

-“Ee?” dedi. Safiye Hanım:

-“Bizim üst katta teröristler kalıyormuş. Burada el yapımı bomba yapıp sağa sola sevk ediyorlarmış.” dedi. Herkesin ağzı bir karış açıktı. Şefik Bey:

-“Biz de vurduk kapıya kilidi, soluğu burada aldık.” dedi. Safiye Hanım:

-“Ama iyi ki gelmişiz sizin gibi dostlarımız oldu.” dedi. Mevhibe Hanım, şaşkınlığı üzerinden atmıştı. Bir şarkı mırıldanmaya başladı:

“Unutulmuş birer birer

Eski dostlar eski dostlar

Ne bir selam ne bir haber

Eski dostlar eski dostlar”

Nuri Bey şarkının etkisiyle sağa sola sallanıyordu. Masadakiler de Mevhibe Hanım’a eşlik etmeye başladılar. Âdem Bey:

-“Haydi ayağa...” dedi. Masadakiler ayağa kalktılar, kol kola girip hep birlikte şarkıya devam ettiler.

ŞAIR/YAZAR HABERLERİ

◆ Osman Gazi Turaç

Ibrahim Eryiğit: Ankara'da mutedeyyin ailelerin çocuklarına matematik derslerinin yanında "Şiir matematikten ne anlar?" konulu seminerler verdiğini, tutmuş olduğu büronun aylığını dahi karşılamayacak hale gelince büroyu kapattığını biliyoruz. Şimdilerde hece ya da gece şiirine kafa yordüğünü söyleyenler var. Eskiden dergilerde sık sık şiirlerine yazılarına rastlardık ama kime küstü, kim küstürdü de sosyal medyadan bile uzak yaşamaya başladı bilmiyoruz. Görenlerden haber vermesini rica ederim.

Burhan Sakallı: Kırığı Şiir Dergisi ile şiirde depara kalktıktan sonra iki dönem Odunpazarı Belediye Başkanlığı yaptığı dönemlerde şiire ara vermişti. Başkanlığa ara verdiği dönemde tekrar şiire dönmüştü. Beş yıl aradan sonra tekrar Eskişehir Büyükşehir Belediye Başkanlığına aday oldu. Şiir kitabı yine başka bahara kaldı. Şehre şairin eli değsin, şiir bir başka baharda tekrar tomurcuk döker.

Halit Yıldırım: On9 numaralı şehirde tarım il müdürlüğünde mühendislik yaparken edebiyat fakültesini de arada okuyup bir diploma sahibi daha oldu. Şiir yazarken arada besteler de yapıyor. Başkente tayin yaptırmak için siyasilerin etrafında sekiz çizmek istiyor ama ağır cüssesinden bu işi beceremiyor. En son görüşmemizde öykü yazdığını söylüyordu. Ben de bir kaç hikayesini okudum ama öyküye benzetemedim. Hikayeyi mi öykünecek, öyküyü mü hikayeden yazacak karar aşamasına gelir birgün.

Hanifi İspirli: Evkaftaki memuriyetine Erzurum'da bir belediyede belediye başkan yardımcısı olarak devam ettiğini duyduk. Kaç kez belediye başkan aday adayı oldu bilmiyoruz. Bu seçimlerde de aday adayı oldu mu onu dahi bilmiyoruz. Erzurum'da Hüma isminde bir edebiyat dergisi çıkarmaya başladı. Hüma yükseklerden seslenerek sunaları besleyeceği benziyor.

Hasan Akçay: Şanlıurfaya geldiğinde saçlarına kırığı dahi düşmemişti. Denemenin, şiirin akademisyenliğin hakkını vererek emekliliğe ayrılıp ayrılmamak arasında gidip geliyor. Yazları bir ay Araklı'da diğer zamanlar da ise Şanlıurfa'nın yazın şanlı sıcaklarında kemiklerini ısıtmaya devam ediyor. En son Ardahan'da Türkgözü sınır kapısından Gürcistan'a geçtiğini haber aldık. Muhtemelen oradan da Batum üzerinden Trabzon'a gitme ihtimali yüksek. Öğrencilerinin meraklandığını birisi bildirsin.

İlker Gülbahar: Mersin'den akdeniz ikliminin karasal iklimle buluştuğu Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesine tayin olunca yarpuz toplamaya çıktığında aklına birden bire dergi fikri gelmiş olmalı ki, siz bu satırları okuduğunuzda, Halil Demir, Ahmet Süreyya Durna ve Haşim Kalender ile birlikte Yarpuz edebiyat dergisinin ilk sayısını çıkardı.

Kısmet Keven: Arkadaşlarının kahve fallarına bakarak birden bire astrolog olup çıktı. Hatırı sayılır bir okuyucu kitlesi varken ani bir kararla sigaya çekildi. Birkaç kez aradıktan sonra gönülsüz olarak telefonumuza cevap verebildi. "Fesbook hesabı açtım, ne kadar yavaş varsa arkadaşlık teklifinde bulundular. Evli olduğumu söylememe rağmen yine beni sözle taciz etmeye devam ettiler. Bu yüzden biraz kendime çekilmek istiyorum. Çocuklar üniversiteyi kazanıncaya kadar okullarımlardan uzak kalacağım." deyip kaybolmaya çıktı.

Mustafa Balcı: Bir yandan yazları Bergama'ya incir yetim sıcakları gelip gelmediğinin haberini soruşurken, diğer yandan da akademisyenlikte bir üst kademeye sıçramak için çalışmaktan bitap düştüğü haberlerini alırken, bir de duyduk ki prof olmuş. İçinden "Unumu eledim eleğimi astım, artık teşvik için makale bile yazmam." deyip yan gelip yattığı duyularını alıyoruz. Ben de Ali Galip Katırcı'nın yalancısıyım. O daha fazlasını söyledi de buraya yazmak ayıp olur diye yazmadım.

Nurullah Ulutaş: Üniversite öğrenciliği yıllarında şiirle içli dışlı olduğunu biliyorduk. Son zamanlarda Hece Taşları şiir dergisinde birkaç şiiri ve söyleşişi yayınlandı. Bir de yeni duyularımız arasında şöyle bir olay var: *Turgay Nar Tiyatrosu*, kitabın adı aynen böyle. Bildir bu zaman çıkmış. İçinde ne yazar bize göre rol var mı bilmeyiz. Son bir yıldır yurtdışında çektiği pozları göremiyorduk, demek ki kitaba yoğunlaşmış. Bize de okurlu olsun, oynayanı bol olsun demek düşer. Ayrıca eli değmişken bir de Fatih Portakal kitabı yazar mı diye de meraklanıyoruz. Prof. olunca ununu eleyip eleğini asmaz inşallah!

Selçuk Küpçük: Şiiri bir kenara bırakıp önce "Tebessüm Provaları"nı yaptıktan sonra Adem Turan abisi "Artık Kuşlarını Uçur" dedi o da uçurdu. Özgün bir sanatçı oldu ama hayranları eli elin parmaklarını geçmedi. Ara sıra programlara çıkıyor ama şiiri bir kenara bıraktı. En çok müzik üzerine yazılar yazıyor. Biraz da şiir kuşlarını uçarsa fena olmayacak.

Şaban Abak: Yıllar önce "şiir bekar işi" derdi. Hakketen de öyle mi ne? Kaç yıldır dergilerde şiirlerine rastlamıyoruz. Geçenlerde bir arkadaş aradı: "Abi 'ta ortaasyadan beri sususuz, çalkala doldur' şiiri kimin?" dedi. Aklıma Şaban Abak geldi. Bir işportacı şiiri daha yazacak diye bekliyoruz.

Yasin Mortaş: Her gün ruhu biraz daha inceliyor. Bu incelik yüzünden memurluk yapmaktan bıkip emekliye ayrıldı. Şiir yazmadığı gün olmaz. En az on kitaplık şiiri olmasına rağmen hâlâ *Güvercin Vadisi Şiirleri* kitabından başka bir kitabı ışık yüzü görmedi. Geceleri şiirle, gündüzleri fotoğrafla doldurmaya devam ediyor. Şiiri şiir, fotoğrafı fotoğraf. Sağlığı yerinde şehirde yaşar ama şehrin caddelerini sokaklarını bilmez. Kahramanmaraş'ın hangi dağına sorsanız hangi ağaç ve çiçeklerin yetiştiğine kadar şiir gibi yaşayarak anlatır. Fotoğrafa şiir kadar, şiire fotoğraf kadar emek harcamaya devam ediyor.